

i hvert Fald gøre vort dertil. Det ærede Medlem fra Hjørring havde derfor ikke behøvet at komme med sin Førespørgsel, vi skulde nok have mødt frem uden den.

Jeg vil, som sagt, tillade mig at gøre et Par Bemærkninger om de Spørgsmaal, der paa Retsreformens Baggrund har været fremme under Forhandlingerne i disse Dage. Jeg vil da først om Dagmar Petersens Sag sige, at der her er et Forhold, jeg ikke rigtig har kunnet forstaa. Efter de Referater, der er givne af Sagen, kom Dagmar Petersen og hendes Moder til Store Kongensgades Politistation, for at Pigen kunde blive rensset for Beskyldningen. Moderen sagde: Min Datter er blevet uretfærdigt beskyldt for Tyveri, jeg ønsker at faa hende rensset. Hvis nu een retter en Beskyldning mod mig for Tyveri, og jeg gaar hen paa Store Kongensgades eller en anden Politistation for at faa Oprensning, vil vedkommende Politimand svare: Det kan vi virkelig ikke have med at gøre her, De maa gaa til Retten og anlægge Søgemaal for at faa Fornærmeren straffet. Hvorfor gjorde man ikke dette paa Store Kongensgades Politistation? Hvorfor tog man sig af Sagen paa den Maade, det skete? Det er mig ganske uforstaaeligt. Man burde have sagt: Naar man vil rensse for en ærekrænkende Beskyldning, maa man gaa den og den Vej. Men det gjorde man ikke. Jeg forstaaar, som sagt, ikke, at man der optraadte, som man gjorde.

Der er et andet Forhold, som jeg ogsaa har set fremdraget fra anden Side, fra meget kompetent Side, hvorom jeg ogsaa vil sige et Par Ord. Retsundersøgelsen drives jo her saaledes, at naar der rejses Sigtelse mod en Person, bliver denne ført til vedkommende Politistation og der afhørt af en menig Betjent, i Regelen en ganske ukyndig og ulærd Mand, der ikke har den psykologiske Forstaaelse, som den Mand, der skal optage det første Forhør over en sigtet, burde have. Det er jo ofte saaledes, at det første Forhør er grundlæggende for Sagens hele videre Forløb, og derfor gælder det om, at den, der optager det, har nogen sjælelig Forstaaelse, thi det er ofte ganske fine sjælelige Nuancer, der kan være afgørende for Sagens Forløb. Vurderingen af et Ord, et Blik, en enkelt Udtalelse kan være af stor Betydning. Ved det første Forhør tages der nu ofte alt for haandfast, alt for forretningsmæssigt paa den paagældende. Ofte udvises der stor Brutalitet, og dette vil jeg gerne benytte Lejligheden til at paatale her. De Betjente, der optager det

første Forhør, den saakaldte Politirapport, er i Regelen ikke deres Opgaven voksen. For dem gælder det blot om at faa en Rapport skrevet, og den Maade, hvorpaa de udspørger Offeret, er meget lidt forenelig med de Krav, der bør stilles til en saadan første Udspørgen. Maa jeg nævne et lille Eksempel.

Der var rejst Sigtelse mod nogle Lærlinge paa en Fabrik for at have gjort sig skyldige i Smaatyverier. De blev ført til Politistationen, og det første, Politimanden siger, er: „Naa det er altsaa jer, som har stjaalet“. „Nej, det er det ikke“. „Aa, kom nu bare ikke her med det, selvfølgelig er det jer, som har stjaalet“. Saa udspurgte han dem lidt nærmere, og den ene erklærede da, at han havde givet den anden nogle Maskindele. „Naa, det vil altsaa sige, at du har stjaalet; saa skriver vi, at du har stjaalet“. Og det nyttede ikke, at Drengen protesterede, for nu stod det i Rapporten, og oven i Købet mangfoldige Gange, at han havde stjaalet og havde indrømmet, at han havde stjaalet, skønt Drengen bagefter forklarer det modsatte — og jeg tror, at det ved nærmere Undersøgelse viser sig, at han i Virkeligheden ikke har stjaalet.

Det er en saadan Rapport, som meget ofte paavirker Dommeren til et forudfattet Syn paa Sagen, som han absolut ikke bør have; han burde være meget varsom med at bygge paa Politirapporter. Jeg tror, at vore Dommere i al Almindelighed lægger alt for stor Vægt paa, hvad der staar i en saadan Rapport, der er optaget af en ganske ukyndig Person. Jeg mener derfor ligesom flere ærede Medlemmer, der har talt, at der jævnsides med Retsreformens Gennemførelse bør gaa en Bestræbelse for en anden Uddannelse eller en anden Ordregelse af vore Dommere. Jeg tror, at en stor Del af Skylden for vore daarlige Retsforhold kan tilskrives den Maade, hvorpaa vore Dommere tager paa Sagerne.

Det er f. Eks. meget hyppigt, at Dommere siger de største Usandheder til de paagældende Arrestanter. Det kom under Debatterne om Sylow frem, at han fortalte Arrestanten, at hans Hustru og Børn var syge, var Døden nær, og sagde, at han var et Skarn, at han ikke vilde bekende, saa han kunde komme ud og se til Hustru og Børn. Det er ogsaa ganske almindeligt, at Dommeren lover de arresterede, at naar de bare vil bekende, skal de komme ud; og saa foregøgler ham dem altid, at det hele betyder jo ingen Verdens Ting, Straffen bliver kun meget lille, og saa gaar de